

SVETOVÝ BESTSELLER

SIROTY

Christina Bakerová Klineová

Z VLAKU

ZELENÝ
KOCŮR

Christina Bakerová Klinová

Siroty z vlaku

Z anglického originálu Christina Baker Kline: Orphan Train (Harper Collins Publishers, 2013) preložil Vladislav Gális

Redakcia: Veronika Svoradová

Jazyková korektúra: Gertrud Mária Korpič

Translation © 2016 by Vladislav Gális

Foto na obálke © www.shutterstock.com

Návrh obálky: Keke

Copyright © 2013 by Christina Baker Kline

Slovak edition © 2016 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s. r. o.
www.zelenykocur.sk

Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-89761-23-4

Venujem Christine Looperovej Bakerovej, ktorá
mi podala niť, a Carole Robertsonovej Klinovej, ktorá mi
darovala látku.

Keď Indiáni z kmeňa Abenakiov putovali od jednej vodnej plochy k druhej, museli po súši prenášať kanoe a všetok majetok. Všetci vedeli, aké je dôležité cestovať naľahko, a chápali, že sa niečoho musia vzdať. Nič tak nebránilo v pohybe ako strach – bremeno, ktorého sa človek často zbavuje najťažšie.

Bunny McBridová: Ženy úsvitu

Prológ

Verím v duchov. Sú to tí, ktorí nás mátajú, tí, ktorí nás opustili. Veľakrát v živote som ich cítila okolo seba, vnímala som, ako ma pozorujú a vydávajú svedectvo, keď nikto vo svete živých nevedel alebo nedbal, čo sa deje.

Mám deväťdesiatjeden rokov a takmer každý, kto bol kedysi v mojom živote, je teraz duch.

Títo duchovia mi niekedy pripadajú skutočnejší ako ľudia, skutočnejší ako Boh. Vypĺňajú ticho svojou váhou, hustotou a teplom, ako keď sa pod látkou dvíha cesto na chlieb. Moja starká s láskavými očami a vôňou púdry. Môj ocko, triezvy a rozosmiaty. Moja mama, ako si pospevuje. Tieto fantómové prevtelenia nie sú poznačené trpkosťou, alkoholom a depresiou a po smrti ma utešujú a ochraňujú tak, ako to nikdy nerobili zaživa.

Dospela som k záveru, že toto je nebo – miesto v pamäti ostatných, kde prežíva naše najlepšie ja.

Možno mám šťastie, lebo už ako deväťročná som získala duchov najlepšieho ja svojich rodičov, a ako dvadsaťtriročná ducha najlepšieho ja svojej pravej lásky. A sestričku Maisie, stále prítomnú ako anjelika na mojom pleci. Mala osemnásť mesiacov, keď som ja mala deväť rokov, mala trinásť, keď som ja mala dvadsať. Teraz má osemdesiatštyri, ja deväťdesiatjeden a stále je so mnou.

Asi to nie je ktovieaká náhrada za živých, ale nemala som na výber. Mohla som sa utešiť ich prítomnosťou alebo padnúť na zem a nariekať nad tým, čo som stratila.

Duchovia mi šepkali, nabádali ma, aby som sa nedala.

Spruce Harbor, Maine, 2011

Molly cez stenu na spálni počuje, ako sa o nej pestúni rozprávajú v obývačke, hneď za dverami. „Toto sme naozaj nechceli,“ hovorí Dina. „Keby som vedela, že má toľko problémov, nikdy by som sa na to nedala.“

„Viem, viem.“ Ralphov hlas znie unavene. Molly vie, že to on chcel byť pestúnom. Sám bol kedysi dávno „problémový tínedžer“, ako jej povedal, no bližšie to nevysvetlil, a vtedy ho sociálna pracovníčka v škole zapísala do programu Veľký brat. Vždy mal pocit, že mu veľký brat – sám ho označuje za svojho mentora – nedovolil zísť zo správnej cesty. Dina však bola voči Molly od začiatku podozrievavá. A navyše pred Molly mali doma chlapca, ktorý sa pokúsil podpáliť základnú školu.

„Mám dosť stresu v práci,“ povedala Dina zvýšeným hlasom. „Nepotrebujem nerváky ešte aj doma.“

Dina pracuje ako dispečerka na policajnej stanici v Spruce Harbore a pokiaľ Molly vie, nemá sa veľmi čím stresovať – zo pár opitých vodičov, občas monokel, drobné krádeže, nehody. Ak by ste mali byť kdekoľvek na svete policajnou dispečerkou, Spruce Harbor je pravdepodobne to najmenej stresujúce miesto. Lenže Dina je od prírody podráždená. Naštve ju každá maličkosť. Ako keby predpokladala, že všetko pôjde, ako má, a keď to tak nie je – a to je, samozrejme, dosť často –, je prekvapená a urazená.

Molly je jej pravý opak. Za sedemnášť rokov života jej toho toľko nevyšlo, že sa to naučila očakávať. Keď niečo ide, ako má, nevie, čo si o tom myslieť.

Presne tak to bolo s Jackom. Keď Molly minulý rok v deiatom ročníku prestúpila na strednú školu v Mount Desert Islande, väčšina deciek sa jej vyhýbala. Mali svojich kamarátov, svoje partie, a ona do nijakej z nich nezapadala. Je pravda, že im to neľahčovala; zo skúsenosti vie, že byť drsná a čudná je lepšie, ako byť poľutovaniahodná a zraniteľná, a svoju identitu goticky nosí ako pancier. Jack bol jediný, kto sa cezeň pokúsil dostať.

Bolo to v polovici októbra na sociológii. Keď mali vytvoriť skupinky na projekt, Molly, ako obyčajne, zostala sama. Jack jej navrhol, aby sa pridala k nemu a jeho spoločníkovi Jodymu, ktorý tým očividne nebol ktovieako nadšený. Molly bola počas celej hodiny v strehu ako mačka. Prečo je taký milý? Čo od nej chce? Patrí k tým chalanom, ktorých baví zahrávať sa s čudným dievčaťom? Povedala si, že nech už má Jack akýkoľvek motív, ona neustúpi ani o milimeter. Stála bokom so založenými rukami a zvesenými plecami, tmavé vlasy jej padali do očí. Pokrčila plecami a iba mrmlala, vždy keď sa jej Jack niečo spýtal, hoci bola duchom prítomná a odrobila si svoje. „Tá baba je fakt podivná,“ začula Jodyho, keď po zvonení odchádzali z triedy. „Mám z nej strach.“ Keď sa Molly obrátila a pozrela Jackovi do očí, prekvapil ju úsmevom. „Podľa mňa je v pohode,“ vyhlásil a neuhol pohľadom. Prvý raz, odkedy prišla na školu, neodolala a aj ona sa usmiala.

Počas nasledujúcich mesiacov sa Molly o Jackovi čo-to dozvedela. Jeho otec bol dominikánsky robotník, ktorý sa zoznánil s jeho mamou, keď v Cherryfelde zbieral čučoriedky, spraval jej dieťa, vrátil sa do Dominikánskej republiky, kde sa dal dokopy s nejakým miestnym dievčaťom, a už sa nikdy neozval. Jackova mama sa nikdy nevydala a pracuje pre bohatú

starú paniu vo vile na pláži. Aj Jack by mal byť na spoločenskej periférii, ale nie je. V jeho prospech hrá niekoľko faktorov: efektné ťahy na futbalovom ihrisku, očarujúci úsmev, úžasné veľké oči a neskutočné mihalnice. A hoci odmieta brať sám seba vážne, Molly bolo jasné, že je oveľa inteligentnejší, než priznáva, ba možno inteligentnejší, než si uvedomuje.

Molly sú Jackove výkony na futbalovom ihrisku srdečne ukradnuté, ale inteligenciu rešpektuje. (Veľké oči sú už len bonus.) Len vlastná podivnosť jej bráni, aby sa prestala ovládať. Molly zistila, že keď je už raz gotička, nemusí dodržiavať spoločenské konvencie a môže sa správať čudne viacerými spôsobmi naraz. V kuse číta – na chodbách, v jedálni. Väčšinou romány s utrápenými hlavnými postavami: *Smrť panien*, *Kto chytá v žite*, *Sklenený zvon*. Vypisuje si z nich slová do notesa, ak sa jej páči, ako znejú: *Bosorka*. *Podpapučník*. *Talizman*. *Vdovica*. *Denervovať sa*. *Sykofant*.

Molly sa krátko po príchode páčil odstup, aký vyvolával jej imidž, tá opatrnosť a nedôvera, ktorú videla v očiach rovesníkov. No hoci to nerada priznávala, v poslednom čase ju táto maska začala obmedzovať. Každé ráno trvá celú večnosť, kým sa nastajluje, a už nemá trpezlivosť na rituály, ktoré kedysi mali veľký význam – farbenie vlasov načierno, fialový alebo biely melír, obťahovanie očí ceruzkou, nanášanie základu o niekoľko odtieňov svetlejšieho ako tón jej pleti, upravovanie a zapínanie rôznych častí nepohodlného oblečenia. Pripadá si ako klaun, ktorý sa jedného dňa zobudí a už sa mu nechce navliekať si červený nos. Väčšina ľudí sa nemusí toľko namáhať, aby zohrali svoju rolu. Prečo by sa ona mala? Predstavuje si, že keď nabudúce zmení mesto – keďže stále mení mestá, pestúnske domovy a školy –, začne odznova v štýle, čo sa ľahšie udržiava. Grunge? Sexi babenka?

Pravdepodobnosť, že sa to stane, a to dosť skoro, rastie s každou minútou. Dina sa už dlhšie túži zbaviť Molly a te-

raz má pádny dôvod. Ralph stavil svoju dôveryhodnosť na to, ako sa bude Molly správať; usilovne Dinu presviedčal, že pod tými drsným účesom a mejkapom sa skrýva milé dievča. Ralph sa momentálne môže so svojou dôveryhodnosťou rozlúčiť.

Molly sa spustí na všetky štyri a zdvihne čipkovanú posteľnú plachtu. Vytiahne dve farebné cestovné tašky, ktoré jej Ralph kúpil vo výpredaji v obchode L. L. Bean v Ellsworth (na červenej je monogram „Braden“ a na oranžovej s havajským kvetinovým vzorom „Ashley“ – Molly netuší, či tašky zostali na ocot pre farbu, štýl alebo tie trápne mená vyšité bielou niťou). Práve keď otvára vrchnú zásuvku bielizníka, z rytmického klopkania pod plachtou sa vykľuje plechovo znejúca verzia hitu *Impacto* od Daddyho Yankeeho. „Aby si vedela, že ti volám, a zdvihla si to,“ oznámil jej Jack, keď jej kúpil to zvonenie.

„*Hola, mi amigo*,“ ozve sa Molly, keď konečne nájde mobil.

„Ako sa máš, *chica*?“

„Tak všelijako. Dina má nanič náladu.“

„Hej?“

„Hej. Je to dosť zlé.“

„Veľmi zlé?“

„Tuším odtiaľto vypadnem.“ Dych sa jej zasekne v hrdle. Prekvapí ju to, veď odchody absolvovala až veľakrát.

„Ale čo,“ povie Jack. „To si nemyslím.“

„Ja áno,“ odvetí, vytiahne guču ponožiek a nohavičiek a hodí ich do tašky s nápisom Braden. „Práve teraz sa o tom rozprávajú.“

„Ale ešte si musíš odpracovať tie verejnoprospešné práce.“

„To sotva.“ Zdvihne zlatú retiazku s prívěskami, ktorá leží zamotaná na bielizníku, a pošúcha ju medzi prstami, aby sa uvoľnil uzol. „Dina vraví, že ma nikto nevezme. Som nespoľahlivá.“ Uzol sa jej pod palcom uvoľní a Molly natiahne re-

tiazku. „To je v pohode. V polepšovni to vraj nie je také strašné. Aj tak tam budem len pár mesiacov.“

„Ale ty si tú knihu neukradla.“

Plochý mobil si pritisne k uchu, založí si okolo krku retiazku, chvíľu bojuje so zatváraním, a pozrie sa do zrkadla nad bielizníkom. Čierny mejkap má pod očami rozmazaný ako indiánske bojové pomalovanie.

„Však, Molly?“

Teda, v skutočnosti ju ukradla. Alebo sa o to pokúsila. Je to jej oblúbený román *Jana Eyrová* a chcela ho mať, chcela ho vlastniť. V kníhkupectve Sherman v Bar Harbore ho nemali a hanbila sa poprosiť predavačku, aby ho objednali. Dina by jej nedala číslo kreditky, aby si ho mohla kúpiť cez internet. Ešte nikdy po ničom tak veľmi netúžila. (Teda... istý čas.) A tak sa ocitla na kolenách v knižnici medzi úzkymi radmi s beletriou a na policike pred sebou mala trikrát *Janu Eyrovú*, dvakrát v mäkkej väzbe a raz v tvrdej. To vydanie v tvrdej väzbe už mala dvakrát požičané, odniesla ho ku knihovničke s čitateľským preukazom. Zložila z police všetky tri knihy a poťažkala ich v ruke. Tvrdu väzbu vrátila na miesto, knihu vložila vedľa *Da Vinciho kódu*. Na policu vrátila aj nový paperback.

Kniha, ktorú si zasunula za džínsy, bola stará a otrhaná, mala zažltnuté stránky a boli v nej časti podčiarknuté ceruzkou. Stránky sa už z lacnej väzby začínali uvoľňovať. Keby ju dali do každoročného knižničného výpredaja, stála by maximálne desať centov. Molly usúdila, že nikomu nebude chýbať. Sú tu dve iné, novšie vydania. Lenže v knižnici nedávno zaviedli magnetické pásiky proti krádeži a štyri dobrovoľníčky, dámy v tzv. najlepšom veku, ktoré sa vášnivo venovali všetkému, čo sa týka knižnice v Spruce Harbore, ich pred niekoľkými mesiacmi celé týždne lepili na vnútorný obal každej jednej z jedenásťtisíc kníh. Takže keď Molly v ten deň vychádzala

z knižnice cez bezpečnostné dvere, o ktorých nemala ani tušenia, ozvalo sa hlasné, nástojčivé pípanie a riaditeľka knižnice Susan LeBlancová sa na ňu vrhla ako rozzúrený poštový holub.

Molly sa ihneď priznala – presnejšie, pokúsila sa tvrdiť, že si chcela knihu vypožičať. Lenže Susan LeBlancová to nezhltna. „Preboha živého, neurážaj ma klamstvom,“ zasyčala. „Pozorovala som ťa. Tušila som, že máš niečo za lubom.“ Aká škoda, že jej predpoklady sa ukázali ako pravdivé! Riaditeľka by aspoň raz uvítala príjemné prekvapenie.

„Doriti. Vážne?“ vzdychne Jack.

Molly hľadá do zrkadla a prechádza si prstom po prívieskoch na retiazke, ktorá jej visí na krku. Už ju veľmi nenosieva, ale dá si ju vždy, keď sa niečo stane a ona vie, že pôjde zase inam. Retiazku kúpila v diskonte Marden's v Ellswortha a zavesila si na ňu tieto tri príviesky – modro-zelenú ryбку zdobenú technikou priehradkový email, cínového havrana a maličkého hnedého medveďa. Na ôsme narodeniny jej ich daroval otec. O niekoľko týždňov nato zahynul pri nehode, keď sa mu počas mrazivej noci pri rýchlej jazde na diaľnici I-95 prevrátilo auto, a s jej mamou, ktorá vtedy mala dvadsaťtri rokov, to začalo ísť dolu vodou. Už sa nespamätala. Molly už svoje ďalšie narodeniny oslávila s novou rodinou a jej mama sedela vo väzení. Tieto príviesky sú teda jediné, čo jej zostalo z jej niekdajšieho života.

Jack je milý chalan. Lenže ona vie, ako to s ním dopadne. Tak ako všetci ostatní – sociálni pracovníci, učitelia, pestúni –, aj on jej bude mať napokon plné zuby, bude sa cítiť podvedený, uvedomí si, že s Molly je priveľa problémov a nestojí to za to. Hoci Molly by chcela, aby jej na ňom záležalo, a hoci pred ním vie veľmi dobre vyvolávať dojem, že jej na ňom aj záleží, v skutočnosti si nič také nikdy nepovolila. Niežeby predstierala, to nie, ale časť z nej sa má stále na pozore. Naučila sa, že svoje city

môže ovládať, keď si predstaví, že jej hrudná dutina je obrovská debna so zámkou na reťazi. Otvorí debnu, napchá do nej všetky zatúlané nezvládnuteľné pocity, všetok zanovitý smútok alebo ľútosť, a zabuchne ju.

Aj Ralph v nej chcel vidieť dobro. Má k tomu sklony; vidí dobro aj tam, kde nie je. A hoci mu je časť z Molly za túto dôveru vďačná, nespolieha sa na ňu. Takmer by sa dalo povedať, že sa jej lepšie vychádza s Dinou, ktorá sa ani nepokúša utajiť podozrievavosť. Je ľahšie predpokladať, že ľudia proti vám niečo majú, než byť sklamaný, keď vám nepomôžu.

„Jana Eyrová?“ spýta sa Jack.

„Záleží na tom?“

„Bol by som ti ju kúpil.“

„No, vieš...“ Aj keď sa dostala do takéhoto maléru a pravdepodobne ju pošlú preč, vie, že by Jacka nikdy nežiadala, aby jej knihu kúpil. Na pestúnskej starostlivosti najviac neznáša tú závislosť od ľudí, ktorých ledva pozná, bezmocnosť voči ich rozmarom. Naučila sa nič od nikoho neočakávať. Na jej narodeniny sa často zabúda, cez sviatky si na ňu spomenú ako na poslednú. Musí si vystačiť s tým, čo dostane, a málokedy dostane to, o čo žiadala.

„Doriti, si otrasne tvrdohlavá!“ rozčúli sa Jack, akoby jej čítal myšlienky. „Pozri, aké si si narobila problémy.“

Niektó jej poriadne nahlas zaklope na dvere. Molly si pritísne mobil na hrud' a díva sa, ako sa otáča kľučka. To je ďalší problém – nemôže sa zamknúť, nemá súkromie.

Do izby strčí hlavu Dina, ružovo naličené pery má pevne stisnuté. „Musíme sa porozprávať.“

„Dobre. Len dotelefonujem.“

„S kým voláš?“

Molly zaváha. Musí odpovedať? Čo tam po tom. „S Jackom.“

Dina zagáni. „Pohni si. Nech nemusíme čakať do rána.“

„Hneď prídem.“ Molly počká, s prázdnyim výrazom hľadí na Dinu, až kým jej hlava nezmizne za dverami, a priloží si mobil k uchu. „Volajú ma na opravu.“

„Nie, nie, počúvaj,“ povie Jack. „Mám nápad. Je trochu... strelený.“

„Aký?“ zduto zafučí. „Fakt už musím ísť.“

„Bavil som sa so svojou mamou...“

„Jack, to myslíš vážne? Ty si jej to povedal? Aj tak ma neznáša.“

„Počkaj, vypočuj si ma. Po prvé, odkiaľ to máš, že ťa neznáša? A po druhé, rozprávala sa s tou paňou, u ktorej pracuje, a vyzerá to tak, že tie verejnoprospešné práce si môžeš odrobiť u nej.“

„Čože?“

„Fakt.“

„Ale... ako?“

„Vieš, moja mama je najhoršia gazdiná na svete.“

Molly sa páči, ako to hovorí – vecne, bez posudzovania, akoby oznamoval, že jeho mama je laváčka.

„Tá pani si chce vypratať podkrovie – staré papiere, škatule a takéto veci, a pre mamu je to najhoršia nočná mora. A tak mi napadlo, že by si to mohla spraviť ty. Stavím sa, že by si tam v pohode strávila päťdesiat hodín.“

„Počkaj, počkaj – ty chceš, aby som starej panej vypratala podkrovie?“

„Uhm. Veď je to tvoja parketa, nie? Viem, aká si poriadna. Len nič nevrav. Na poličke máš všetko zoradené ako podľa pravítka. Papiere máš vo fascikloch. Nemáš náhodou aj knihy usporiadané podľa abecedy?“

„Ty si si to všimol?“

„Poznám ťa lepšie, ako si myslíš.“

Molly musí uznať, že rada veci zoraďuje, hoci by to o nej asi nikto nepovedal. Vlastne je poriadkom posadnutá. Keďže sa

často presúva z miesta na miesto, naučila sa starať o to, čo je jej. Tento nápad jej však nepripadá najlepší. Trčať sama v nejakom zatuchnutom podkroví a hrabať sa v rárohách nejakej starkej?

Na druhej strane – keď si predstaví druhú možnosť...

„Chce sa s tebou stretnúť,“ povie Jack.

„Kto?“

„Vivian Dalyová. Tá stará pani. Chce, aby si prišla na...“

„Pohovor. Musím u nej absolvovať pohovor.“

„Je to len časť dohody,“ povie. „Ideš do toho?“

„Mám inú možnosť?“

„Jasné. Môžeš ísť do basy.“

„Molly!“ štekne Dina a zabúcha na dvere. „Už aj sem pod!“

„Dobre!“ zavolá Molly a odpovie aj Jackovi do mobilu:

„Dobre.“

„Čo dobre?“

„Urobím to. Pôjdem za ňou. Pôjdem na ten pohovor.“

„Super,“ odvetí Jack. „Ozaj... možno by si si mala dať sukňu, aby... veď vieš. A mohla by si si vybrať pár náušnic.“

„Aj krúžok z nosa?“

„Mne sa ten krúžok páči,“ povie. „Ale...“

„Chápem.“

„Len na prvé stretnutie.“

„To je v pohode. Ozaj – vďaka.“

„Neďakuj mi, som totálny sebec,“ odvetí. „Chcem, aby si tu ešte na chvíľu zostala.“

Keď Molly otvorí dvere a uvidí napäté a neisté tváre Diny a Ralpha, usmeje sa. „Nemusíte sa trápiť. Už viem, ako si odrobím verejnoprospešné práce.“ Dina pozrie na Ralpha – Molly ten výraz pozná, lebo sa celé roky učila čítať nálady pestúnov. „Ale pochopím vás, ak radšej chcete, aby som odišla. Nájdem si niečo iné.“

„Nechceme, aby si odišla,“ povie Ralph a Dina zároveň vysloví: „Musíme sa o tom porozprávať.“ Pozrú na seba.

„Ako chcete,“ povie Molly. „Ak to nepôjde, tak v pohode.“

A v tej chvíli si od Jacka požičala odvahy a je to v pohode. Ak to nepôjde, tak to nepôjde. Molly už dávno zistila, že mnohé bolesti a sklamanie, ktorých sa iní ľudia celý život obávajú, si ona už prežila. Zomrel jej otec. Mama sa zosypala. Ju posielajú sem a tam a stále ju odmietajú. A predsa dýcha, spáva a rastie. Každé ráno sa zobudí a oblečie sa. Takže keď povie, že je to v pohode, má na mysli, že dokáže prežiť takmer čokoľvek a vie o tom. A teraz, prvýkrát, odkedy si pamätá, na nej niekomu záleží. (Márnosť, čo má Jack vlastne za problém?)

Spruce Harbor, Maine, 2011

Molly sa zhlboka nadýchne. Dom je väčší, ako si predstavovala – biely viktoriánsky monolit s ozdôbkami a čiernymi okenicami. Cez predné okno auta vidí, že je v bezchybnom stave – nikde nevidieť odlupujúcu sa omietku alebo pleseň, takže ho museli nedávno natierať. Stará pani určite zamestnáva ľudí, ktorí na dome ustavične pracujú, je ako včelia kráľovná s armádou robotníč.

Je teplé aprílové ráno. Zem presiakla vodou z roztopeného snehu a dažďa, ale dnes je jeden z tých vzácných, takmer vlahých dní, ktoré naznačujú príchod leta. Obloha je svietivo modrá, s huňatými oblakmi. Všade kvitnú krókusy.

„Ešte niečo,“ nadýchne sa Jack. „Je to milá pani, ale trochu upätá. Chápeš – žiadna veselá kopa.“ Zaparkuje auto a stisne Molly plece. „Len prikyvuj a usmievaj sa a bude to v pohode.“

„Koľko má vlastne rokov?“ zamrmle Molly. Hnevá ju, že je nervózna. Veď je to fuk! Je to len nejaká starká, ktorá sa potrebuje zbaviť nazhromaždených vecí. Molly dúfa, že sa neocitne pred zapáchajúcou horou odpadu, ako v dokumentoch o ľuďoch postihnutých chorobným hromadením vecí.

„Čo ja viem – je stará. Mimochodom, pristane ti to,“ dodá Jack.

Molly vystrúha grimasu. Má na sebe ružovú blúzku značky Lands' End, ktorú jej na túto príležitosť požičala Dina. „Takmer ňu nespoznávam,“ povedala Dina sucho, keď v nej Molly vyšla zo spálne. „Vyzeráš... ako dáma.“

Na Jackovu žiadosť si Molly vybrala z nosa krúžok a nechala si len dve náušnice v každom uchu. Viac času než inokedy venovala mejkapu – namiešala si taký odtieň základu, ktorý bol svetlý, ale nie príliš, a oči si ceruzkou neorámovala tak výrazne ako zvyčajne. Dokonca si kúpila ružový rúž: Maybelline Wet Shine v obchode *Krásavička* – názov do popuku. Dala si dole prstene z bižutérie a okolo krku mala teraz namiesto strapca krížov a strieborných lebiek iba retiazku s príveskami od otca. Jej vlasy boli stále čierne s bielym pásikom po oboch stranách tváre a čierny mala aj lak na nechtoch – aj tak však bolo jasné, že sa pousilovala vyzeráť, ako poznamenala Dina, „trochu ľudskejšie“.

Po Jackovom poslednom zúfalom pokuse Dina veľmi nechotne pristala, že jej dá ešte jednu šancu. „Bude vypratávať starej panej podkrovie?“ potiahla nosom. „To iste. Do týždňa zdrhne.“

Molly od Diny neočakávala ktovieakú podporu, napokon, aj sama má o celej veci pochybnosti. Naozaj venuje päťdesiat hodín svojho života nejakej náladovej vdove v studenom podkroví a bude sa hrabať v škatuliach plných molí, prachu a ktoviečoho ešte? V polepšovni by trávila čas pri skupinovej terapii (to je vždy zaujímavé) a pozerala by talkshow *The View* (to je aspoň pomerne zaujímavé). Bola by s ďalšími dievčatami. Takto bude každý jej krok doma sledovať Dina a v tomto dome zase stará pani.

Molly pozrie na hodinky. Prišli o päť minút skôr, ale iba vďaka Jackovi, ktorý ju doma posúril.

„Nezabúdaj na očný kontakt,“ povie Jack. „A usmievaj sa.“

„Komanduješ ma ako nejaká mamička.“

„Vieš, v čom je tvoj problém?“

„Že sa môj chalan správa ako mamička?“

„Nie. Tvoj problém je v tom, že ti horí za zadkom, a vôbec si to neuvedomuješ.“